

ὡστε νομίζω ὅτι θὰ ἡδυνάμην καὶ ἐγὼ νὰ τιτλοφορηθῶ ρίζοσπαστικός. Μὰ τὴν πίστιν μου, ναί! εἴμεθα καὶ οἱ δύο ρίζοσπαστικοί!... Δι' ὄνομα Θεοῦ, μὴ θυμώνετε!... Δὲν εἶμαι φιλόνομος! Δὲν ἀρίνομεν καλλίτερα αὐτὸ τὸ θέμα τῆς συζητήσεως; Μάλιστα, αἶ;... Ἐλάτε νὰ ἰδῆτε αὐτὰς τὰς θαυμασίας χαλκογραφίας. Ἐπιτρέψατε νὰ σὰς δώσω ἐξηγήσεις, ὅπως κατανοήσητε τὴν θείαν γλυκύτητα αὐτῶν τῶν γραμμῶν... Ἐλάτε, Γίλμωρ, γίνετε χαριεῖς!..

Ἐν τούτοις, καθ' ὃ διάστημα παρελογίζετο οὕτως, ἐγὼ—εὐτυχῶς διὰ τὸ σέβας, ὅπερ τρέφω πρὸς τὸ ἄτομόν μου—εἶχον ἀνκητῆσαι πᾶσάν μου τὴν ἀπάθειαν. Καὶ ὅταν ἤνοιξ τὸ στόμα ἡμῶν ἀκούον ἡσυχος, ὅπως ἀπκητῆσω εἰς τὴν αὐθάδειάν του διὰ τῆς σιωπηλῆς περιφρονήσεως, ἥτις ἔπρεπε νὰ τῷ γείνῃ ἀντίποινον.

— Ἐχετε ἀπόλυτος ἄδικον, κύριε, τῷ εἶπον, νὰ νομίζετε τοὺς λόγους μου ὑπαγορευμένους ὑπ' οἰκοδόμητον προκαταλήψεως, ὡς πρὸς τὸν σὺρ Πέρισβαλ Κλάυδ. Λυποῦμαι, διότι ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ἀφίνει ἑαυτὸν ῥυμουλκούμενον κατὰ γραμμα ὑπὸ τοῦ δικηγόρου του εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ δύναται τις ν' ἀποταθῆ εἰς τὰς ἰδίαις αὐτοῦ σκέψεις· ἀλλὰ δὲν ἔχω κατ' αὐτοῦ καμμίαν ἐχθρικήν προκαταληψιν. Ὅ,τι εἶπον θὰ ἐφηρμόζετο ἐπίσης καλῶς καὶ εἰς οἰονδήποτε ἄλλον, εὐγενῆ ἢ ὄχι, ἐν τῇ αὐτῇ θέσει εὐρισκόμενον. Ἡ ἀρχή, τὴν ἐφορμογήν τῆς ὁποίας ἀπαιτῶ, εἶνε γενικῶς παραδεδεγμένη. Ἐὰν εὐρίσκατε ἐν τῇ γείτονι πόλει οἰονδήποτε δικηγόρον, ἐκ τῶν τιμωμένων ὑπὸ τῆς κοινῆς ὑπολήψεως, θὰ σὰς ἔλεγεν ἐν τῇ ιδιότητι του ὡς ξένου ἀκριβῶς ὅ,τι καὶ ἐγὼ ἐν τῇ ιδιότητι φίλου. Θὰ σὰς ἐδίδασκεν ὅτι εἶνε ἐνκντίον παντὸς κανόνος ἢ ἀπόλυτος παραχώρησις τῶν διαθεσίμων κεφαλαίων νέας τινός εἰς τὸν νυμφευόμενον αὐτήν. Θὰ ἀπεποιεῖτο δὲ, ἐρειδόμενος ἐπὶ τῶν ἐν τοιαύτῃ περιστάσει ἐν χρήσει προφυλάξεων, νὰ ἐργασθῆ εἰς τρόπον ὥστε ὁ σύζυγος νὰ αἰσθάνηται συμφέρον ἀξίας εἰκοσι χιλιάδων λιρῶν ὅπως ἴδῃ τὴν σύζυγόν του ἀποθνήσκουσαν.

— Πιστεύετε πραγματικῶς, Γίλμωρ, ὅτι θὰ ἐτόλμα νὰ μοι ὀμιλήσῃ με τοιαύτην γλῶσσαν; εἶπεν ὁ κύριος Φαίρλη. Ἐὰν ἐρριφοκινδύνευε νὰ μοι εἶπῃ τὸ ἡμισυ τῶν φρικαλεοτήτων, ἃς ἤκουσα, σὰς βεβαιῶ ὅτι θὰ προσεκάλουν τὸν Λουδοβίκον καὶ θὰ τὸν διέτασσα νὰ τὸν ὀδηγήσῃ ἀμέσως ἔξω τῆς ἐπαύλεως.

— Δὲν θὰ μὲ κάμετε νὰ θυμώσω κύριε Φαίρλη. Χάριν τῆς ἀνεψιάς σας καὶ χάριν τῆς μνήμης τοῦ πατρός της, δὲν θὰ ἐξοργισθῶ. Ἀλλὰ πρὶν ἐξέλθω ἐντεῦθεν θ' ἀναδεχθῆτε ὅλην τὴν εὐθύνην τῆς ἀτιμωτικῆς ταύτης παραχωρήσεως.

— Ὅχι, ὄχι! Μὴ δυσαρροστεῖσθε! μὴ ἐπιμένετε! ἀπεκρίθη ὁ κύριος Φαίρλη. Σκεφθῆτε λοιπόν, Γίλμωρ, πόσον εἶνε πολὺτιμος ὁ καιρὸς σας. Ἐὰν ἡδυνάμην, θὰ συνεζήτητον μαζί σας—ἀλλὰ τοῦτο εἶνε ἀδύνατον· δὲν ἡμπορῶ ν' ἀνθῆξω εἰς φι-

λονεϊκίαν... Θέλετε νὰ μὲ ἀνκατατώσετε, ἀναστατώνεσθε ὁ ἴδιος, ἀναστατώνετε τὸν Κλάυδ, ἀναστατώνετε τὴν Λαύραν. Καὶ ταῦτα πάντα—Θεὸ μου!—ταῦτα πάντα διὰ τὸ ἀπιθνώτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου... Ὅχι, ἀγαπητὴ φίλε. Διὰ ἱερὰ συμφέροντα τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἡσυχίας, ὄχι, βεβιαίως ὄχι.

— Ὅστε, ἂν ἀντιλαμβάνωμαι καλῶς, τότε ἐπιμένετε εἰς τὴν διὰ τῆς ἐπιστολῆς σας ἐκφρασθεῖσαν ἀπόφασιν;

— Μάλιστα, ἂν τὸ ἐπιτρέπετε... Εἶμαι καταμαγευμένος ὅτι κατελήξαμεν εἰς συνεννόησιν!... Ἡσυχάσατε· καθήσατε ἐδῶ!

Διηθουμένη ὀριστικῶς πρὸς τὴν θύραν καὶ ὁ κύριος Φαίρλη, μετ' ἐντελοῦς ἀποφάσεως, ἔκρουε τὸν κώδωνα του,—ἀλλὰ πρὶν ἐξέλθω τοῦ δωματίου ἐστράφη ἀποτεινῶν αὐτῷ διὰ τελευταίαν φορὰν τὸν λόγον.

— Ὅ,τι ποτὲ τυχὸν καὶ ἂν συμβῆ ἐν τῷ μέλλοντι, κύριε, τῷ εἶπον, ἐνθυμηθῆτε ὅτι εἰδοποιῶν ὑμᾶς ἐξεπλήρωσα τὸ καθήκον μου καὶ πρὸς ὑμᾶς καὶ πρὸς τὴν οἰκογενεῖάν σας. Ὅς πιστὸς φίλος καὶ ὡς ἀφρωσιωμένος πρᾶκτωρ τῆς οἰκογενείας σας, σὰς λέγω καταλείπων ὑμᾶς, ὅτι οὐδέποτε κόρη ἰδική μου δὲν θὰ ἐνυμφεῖτο ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ μετ' ἀνδρὸς ἐπὶ τῇ βάσει συμβολαίου τοιοῦτου ὁποῖον αὐτό, τὸ ὁποῖον μὲ βιάζεστε νὰ συντάξω διὰ τὴν δεσποινίδα Φαίρλη.

Ἡ θύρα ἤνοιξεν ἐνώπιόν μου καὶ ὁ θαλαμηπόλος ἐφάνη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ.

— Λουδοβίκε, εἶπεν ὁ κύριος Φαίρλη, συνοδεύσατε τὸν κύριον Γίλμωρ καὶ ἐπαγγέλθετε νὰ κρατήσετε τὰς χαλκογραφίας μου. Διατάξατε νὰ σὰς παραθέσουν ἐν καλὸν γεῦμα ἐκεῖ κάτω πηγαίνετε, Γίλμωρ, διατάξατε νὰ σὰς δώσουν ἐν καλὸν γεῦμα οἱ ὀκνηροὶ αὐτοὶ βλακῆς, τοὺς ὁποῖους ἔχω ὑπηρετάς...

Ἡμῶν ἀρκούντως τεταραγμένος, ὥστε νὰ δυνηθῶ νὰ ἀπαντήσω ἐστράφη καὶ ἐξῆλθον χωρὶς νὰ προσθέσω λέξιν. Εἰς τὰς δύο μετὰ μεσημβρίαν διήρχετο ἡ ἀμαξαστοιχία καὶ δι' αὐτοῦ ἐπανεκάμψα εἰς Λονδίνον.

Τὴν Δευτέραν ἀπέστειλλον τὸ συμβόλαιον μεταβληθέν, δυνάμει τοῦ ὁποῖου ἀπεκληροῦντο τὰ πρόσωπα, ἅτινα αὐτῇ ἡ δεσποινίς Φαίρλη μοι διεκήρυξεν ὅτι ἐπεθύμει κατὰ προτίμησιν νὰ ὠφελῆσῃ καθ' ὅποιονδήποτε τρόπον. Δὲν ἡδυνάμην νὰ πράξω ἄλλῶς. Ἄν ἀπεποιούμην τὴν συντάξιν τῆς πράξεως ταύτης, ἄλλος δικηγόρος θὰ ἐπιφορτίζετο νὰ τὴν συντάξῃ.

Ἡ ἀποστολή μου ἐτελείωσεν. Ἡ προσωπική μου ἀνάμιξις ἐν τοῖς συμβεβηκόσι τοῦ οἰκογενειακοῦ τούτου χρονικοῦ δὲν ἐκτείνεται περαιτέρω τοῦ μέρους τούτου εἰς ὃ ἔφθασα. Ἄλλοι θ' ἀφηγηθῶσι τὰ παράδοξα περιστατικά, ἅτινα ἔμελλον νὰ ἐπακολουθήσωσιν. Ὑπὸ τὸ βῆρος βαθείας καὶ θλιβερῆς ἐντυπώσεως περατώνω τὴν βραχείαν ταύτην ἔκθεσιν. Καὶ ὑπὸ τὴν αἰσθησὶν τῆς ἐντυπώσεως ταύτης, ἐπανλαμβάνω ἐνταῦθα τοὺς τελευταίους λόγους, οὓς προέφερα ἐν Λίμμεριτζ-Χάουζ:

Οὐδέποτε κόρη μου θὰ ἐνυμφεῖτο ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ μετ' ἀνδρὸς ἐπὶ τῇ βάσει συμβολαίου ὡς ἐκεῖνο, ὅπερ ἠναγκάσθη νὰ συντάξω διὰ τὴν Λαύραν Φαίρλη.

Τέλος τῆς διηγήσεως τοῦ κυρίου Γίλμωρ.

[Ἐὰςτος συνέχεια.]

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Συνέχεια τῆς Βασιλείας Μαργῶ.]

[Ἦρα προηγούμενον φύλλον.]

Τῷ ὄντι δ' ἠκούετο ὁ Σχικῶ, ὅστις ἐφώναζεν ἐρρίνω, ὡς ἔπραττεν ὁ βασιλεὺς εἰς τινὰς περιστάσεις.

— Ἐξέδωκα διατάγματα κατὰ τῆς πολυτελείας καὶ ἐν ὅσα ἐξέδωκα δὲν ἀρκοῦν, θὰ ἐκδώσω καὶ ἄλλα, θὰ ἐκδώσω ὅσα εἶναι ἀρκετὰ· ἐὰν δὲν εἶναι καλὰ, θὰ εἶναι τοῦλάχιστον πολλὰ. Μὰ τὰ κέρατα τοῦ Βελζεβούλ, τοῦ ἐξαδέλφου μου, ἐξ ἀκολουθίας, κύριε Δὲ Βουσύ, εἶναι πάρα πολλοί.

Ὁ Σχικῶ, ταῦτα λέγων, ἐξώγκωνε τὰς παρεῖας του, ἔκαμπε τοὺς λαγῶνας καὶ ἐστήριζε τὴν δεξιὰν πυγμὴν ἐπὶ τῶν πλευρῶν, μιμούμενος ἀπαρμιλλῶς τὸν βασιλέα.

— Τί λέγει περὶ τοῦ Βουσύ; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς, συνοφρωθεῖς.

Ἐνῶ ὁμῶς ὁ ἐπανεληθὼν Σκίν-Λύκ ἠτοιμάζετο ν' ἀπαντήσῃ, τὸ πλῆθος, παραμερίσας, ἀπεκάλυψεν ἐξ ἀκολουθίας, περιβεβλημένους χρυσοποικίλα ἱμάτια, κεκαλυμένους διὰ μανδυῶν καὶ φέροντας ἐπὶ τοῦ στήθους τὰ ἐμβλήματα τοῦ κυρίου των, λάμποντα ἐκ πολυτίμων λίθων. Μετ' αὐτοὺς δ' ἔββαινε νεαρὸς ἀνὴρ, ὠραίος καὶ ὑπερήφανος, μετ' ὑψώμενον τὸ μέτωπον, προπετὲς τὸ βλέμμα καὶ περιφρονητικῶς προτεταμένον τὸ χεῖλος, φέρων δ' ἀπλοῦν ἐκ μέλανος βελούδου ἔνδυμα, τὸ ὁποῖον ἀπετέλει ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πλουσίαν περιβολὴν τῶν ἀκολουθῶν του.

— Ὁ Βουσύ! ἔλεγεν πάντοθεν, ὁ Βουσύ Δ' Ἀμβοῶζ.

Πάντες δ' ἔσπευδον πρὸ τοῦ προξενούτου τὸσην ταραχὴν νέου καὶ ἐτίθεντο κατὰ μέρος, ὅπως ἀφῶσιν αὐτῷ ἐλευθέραν τὴν διάβασιν.

Ὁ Μωζιρόν, ὁ Σχομβέργ καὶ ὁ Κουέλος ἐτάχθησαν ἐκατέρωθεν τοῦ βασιλέως, ὡς ἴν' ἀμυνθῶσιν ὑπὲρ αὐτοῦ.

— Ὅριστε! εἶπεν ὁ πρῶτος αὐτῶν, ὑπαινωτόμενος τὴν ἀπροσδόκητον ἐμφάνισιν τοῦ Βουσύ καὶ τὴν παρατεινομένην ἀπουσίαν τοῦ δούκους Δ' Ἀλανσῶν, ὅτινι ἐκεῖνος ἀνῆκεν: ὄριστε, ἦλθεν ὁ θεράπων, ἀλλ' ὁ κύριος δὲν φαίνεται.

— Ὑπομονή, προσέθετο ὁ Κουέλος, πρὸ τοῦ θεράποντος ὑπῆρχον οἱ θεράποντες τοῦ θεράποντος, ὁ δὲ κύριος τοῦ θεράποντος ἴσως ἔρχεται ὀπίσθεν τοῦ κυρίου τῶν πρώτων θεράπωντων.

— Σκίν-Λύκ, εἶπεν ὁ νεώτερος καὶ συγχρόνως εἰς τῶν ἀνδρειοτέρων ἀκολουθῶν τοῦ βασιλέως Ἐρρίκου, ἤξεύρεις ὅτι ὁ κύριος Δὲ Βουσύ δὲν σοὶ περιποιεῖ τιμὴν;

Ἴδεν τὸ μέλαν ἰμάτιόν του διάβολε, εἶνα ἔνδυμα γάμου;

— Ὁχι, ἀπεκρίθη ὁ Κουέλος, εἶναι ὁ μὲν ἔνδυμα κηδεῖας.

— Ἄ! ὑπετονθόρισε ὁ Ἐρρίκος, μήπως εἶναι διὰ τὴν ἰδικήν του καὶ φέρει ἐκ τῶν προτέρων τὸ ἰδίον του πένθος;

— Μόλαταῦτα, Σαῖν-Λύκ, εἶπεν ὁ Μωζιρόν, ὁ κύριος Δ' Ἀνζιού δὲν ἀκολουθεῖ τὸν Βουσύ. Μήπως ἐπίσης ὑπέπεσας εἰς τὴν δυσμένειαν αὐτοῦ;

Τὸ ἐπίσης προσέβαλε τὸν Σαῖν-Λύκ εἰς τὴν καρδίαν.

— Διατί ἔπρεπε ν' ἀκολουθήσῃ τὸν Βουσύ; ἐπανελάθεν ὁ Κουέλος. Δὲν ἐνθυμείσθε, ὅτι, ὅτε ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἔκαμει τὴν τιμὴν εἰς τὸν Δὲ Βουσύ νὰ ἐρωτήσῃ αὐτόν, ἐὰν ἤθελε ν' ἀνήκῃ τῇ Αὐτοῦ Μεγαλειότητι, ὁ κύριος Βουσύ ἐπεμψεν αὐτῷ τὴν ἀπάντησιν, ὅτι, ὦν, ἐκ τοῦ οἴκου Δὲ Κλερμών, δὲν εἶχεν ἀνάγκην ν' ἀνήκῃ εἰς τινὰ καὶ ἤρκετο ἀπλῶς ν' ἀνήκῃ εἰς ἐκυτόν, βέβαιος ὅτι θὰ ἦτο ὁ καλλιώτερος πάντος ἐτέρου εἰς τὸν κόσμον πρίγκηψ.

— Ὁ βασιλεὺς συνωφρῶθη καὶ ἔδηξε τὸν μύστακά του.

— Ὅ, τι δῆποτε ὅμως ἂν λέγῃς, ἀπεκρίθη ὁ Μωζιρόν, νομίζω ὅτι ἀνήκει εἰς τὸν κύριον Δ' Ἀνζιού.

— Τότε, ἀπήντησε ψυχρῶς ὁ Κουέλος, σηκίει, ὅτι ὁ κύριος Δ' Ἀνζιού εἶναι μεγαλειότερος κύριος ἢ ὁ ἡμέτερος βασιλεὺς.

Ἡ παρατήρησις αὕτη ἦτο ἡ ἐρεθιστικωτέρα ὅσων ἠδύνακτο νὰ γίνωσιν ἐνώπιον τοῦ βασιλέως, ὅστις πάντοτε ἐμίσει ἀδελφικῶς τὸν δούκα Δ' Ἀνζιού.

Ἐνεκα τούτου, καὶ τοι οὐδὲ λέξιν εἰπὼν, ὠχρίασεν.

— Ἐλάτε τώρα, κύριοι, ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ τρέμων ὁ Σαῖν-Λύκ, ὀλίγην εὐσπλαγχνίαν διὰ τοὺς προσκεκλημένους μου μὴ καταστρέφετε τὴν ἡμέραν τῶν γάμων μου.

Αἱ λέξεις αὗται τοῦ Σαῖν-Λύκ ἔφερον εἰς τὸν Ἐρρίκον πιθανῶς, ἄλλας σκέψεις.

— Ναί, εἶπεν, ἄς μὴ καταστρέφωμεν, κύριοι, τὴν ἡμέραν τῶν γάμων τοῦ Σαῖν-Λύκ.

Ἐξήγγειλε δὲ τὰς λέξεις ταύτας, συστρέφων πονηρῶς τὸν μύστακά του, τὸ ὅποιον κίνημα δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴν τοῦ ἀτυχοῦς νεονύμφου.

— Καλέ, ἀνέκραξεν ὁ Σχομβέργ, ὁ Βουσύ εἶναι λοιπὸν τώρα σύμμαχος τῶν Βρισάκ;

— Πόθεν ἡ ἐρώτησις αὕτη; εἶπεν ὁ Μωζιρόν.

— Διότι ἰδοῦ, ὅτι ὁ Σαῖν-Λύκ ὑπερασπίζει αὐτόν. Τί διάβολον! εἰς τὸν δυστυχῆ τούτον κόσμον, ὅπου ἀρετὸς κόπος εἶναι νὰ ὑπερασπίζῃ τις ἐκυτόν, φρονῶ ὅτι ὑπὲρ μόνον τῶν συγγενῶν, τῶν συμμάχων καὶ τῶν φίλων του ἕκαστος συνηγορεῖ.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ, ὁ Δὲ Βουσύ δὲν εἶναι οὔτε σύμμαχος, οὔτε φίλος, οὔτε συγγενὴς μου· ξενίζεται ὅμως παρ' ἐμοί.

Ὁ βασιλεὺς ἔρριψε βλέμμα ὀργίλον κατὰ τοῦ Σαῖν-Λύκ.

— Ἄλλως, ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ, κεραυνοβοληθεὶς ὑπὸ τοῦ βλέμματος τοῦ βασιλέως, οὐδαμῶς ὑπερασπίζω αὐτόν.

Ὁ Βουσύ, ἐρχόμενος μετὰ τοὺς ἀκολουθούς του ἐν σοβαρότητι, εἶχε πλησιάσει καὶ ἠτοιμάζετο νὰ χαιρετήσῃ τὸν βασιλέα, ὅτε ὁ Σχικῶ, προσβληθεὶς ὅτι δὲν ὑπέβαλλεν εἰς αὐτόν πρῶτον τὰ σεβάσματά του, ἀνέκραξεν:

— Αἴ! αἴ!... Βουσύ, Βουσύ Δ' Ἀμβοάζ, Λουδοβίκε Δὲ Κλερμών, κόμη Δὲ Βουσύ, ἀφοῦ εἶναι ἀνάγκη νὰ σὲ καλέσῃ τις δι' ὄλων τῶν ὀνομάτων σου, ὅπως ἐνοχῆσαι ὅτι πρὸς σὲ λαλεῖ, δὲν βλέπεις τὸν πραγματικὸν Ἐρρίκον, δὲν διακρίνεις τὸν βασιλέα ἀπὸ τὸν τρελλόν; Ἐκεῖνος, πρὸς τὸν ὅποιον διευθύνεσαι, εἶναι ὁ Σχικῶ, ὁ τρελλὸς μου, ὁ γελωτοποιός μου, ὁ ὅποιος κἀμνει τόσας τρέλλας, ὥστε λιποθυμῶ ἀπὸ τὸν γέλωτα.

— Ὁ Βουσύ ὅμως ἐξηκολούθη νὰ βαδίζῃ καὶ εἶχε φθάσει πρὸ τοῦ βασιλέως, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἐμελλε νὰ προσκλίνῃ, ὅτε ὁ Ἐρρίκος εἶπεν αὐτῷ:

— Δὲν ἀκούετε, κύριε Δὲ Βουσύ, σὰς καλοῦσιν.

Ἐν μέσῳ δὲ τῶν γελῶτων τῶν ἀκολουθῶν του, ἔστρεψε τὰ νῶτα πρὸς τὸν νέον ἀξιωματικόν.

Ὁ Βουσύ ἠρυθρίασεν ἐξ ὀργῆς, πλὴν, καταστείλας τὴν ὀρμὴν του, προσεποιήθη ὅτι ἐθεώρησε σπουδαίαν τὴν παρατήρησιν τοῦ βασιλέως, χωρὶς δὲ νὰ ἐκδηλώσῃ ὅτι προσέσχεν εἰς τὸν γέλωτα τῶν Κουέλων, Σχομβέργ καὶ Μωζιρόν, ἐστράφη πρὸς τὸν Σχικῶν.

— Ἄ! συγγνώμη, Μεγαλειότατε, εἶπεν, ὑπάρχουν βασιλεῖς, τόσον ὁμοιάζοντες πρὸς γελωτοποιούς, ὥστε θέλετε μὲ συγχωρήσει, ἐλπίζω, ὅτι ἐξέλαβον τὸν γελωτοποιὸν ἀντὶ βασιλέως.

— Τί λέγει; ἐψιθύρισε ὁ Ἐρρίκος.

— Τίποτε, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ, ὅστις ἐφάνετο, ἦτι, κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, εἶχε λάβει ἐξ οὐρανοῦ τὴν ἐντολὴν εἰρηνευτοῦ, ἀπολύτως τίποτε.

— Ἀδιάφορον! κύρ Βουσύ, ἀπεκρίθη ὁ Σχικῶ, ἐγερθεὶς ἐπὶ τοῦ ἄκρου τοῦ ἐτέρου τῶν ποδῶν του, ὡς ἔπραττεν ὁ βασιλεὺς, ὁσάκις ἤθελε νὰ λάβῃ μεγαλοπρεπῆ στάσιν, εἶναι ἀσύγνωστον!

— Μεγαλειότατε, ἀπήντησε ὁ Βουσύ, συγχωρήσατέ με, ἤμην προαπησυχολημένος.

— Περὶ τῶν ἀκολουθῶν σας, κύριε; εἶπεν ὁ Σχικῶ μετὰ δυσθυμίας. Καταστρέψετε μὲ τὰς δαπάνας δι' αὐτοὺς καὶ καταπαταῖτε τὰς προνομίας ἡμῶν.

— Πῶς τοῦτο; εἶπεν ὁ Βουσύ, ὅστις ἠνῶνε, ὅτι, προκαλῶν ἐξηγήσεις ἐκ μέρους τοῦ γελωτοποιοῦ, ἐξέθετε τὸν βασιλέα. Παρακκλῶ τὴν Ἰμετέραν Μεγαλειότητα νὰ ἐξηγηθῇ, ἐὰν δὲ τῶνόντι ἔχω ἀδικον, θέλω τὸ ὁμολογήσει ἐν ὄλῃ τῇ ταπεινοφροσύνῃ.

— Χρυσὰ ἐνδύματα δι' αὐτοὺς τοὺς χωριάτας! ἐξηκολούθησε ὁ Σχικῶ, δακτυλοδεικτῶν τοὺς ἀκολουθούς τοῦ Βουσύ, ἐνῶ ὑμεῖς, εὐγενῆς, συνταγματάρχης,

Κλερμών, σχεδὸν πρίγκηψ, φέρετε ἀπλοῦν μαῦρον ἐκ βελούδου φόρεμα!

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Βουσύ, στραφεὶς πρὸς τοὺς εὐνοουμένους τοῦ βασιλέως, ἀφοῦ ζῶμεν εἰς ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ χωριᾶται ἐνδύονται ὡς πρίγκηπες, φρονῶ ὅτι ἀμύζει εἰς τοὺς πρίγκηπας νὰ ἐνδύωνται ὡς χωριᾶται, ὅπως διακρίνονται αὐτῶν.

Ἄνταπέδωκε δὲ πρὸς τοὺς ἐκ τῶν στολισμῶν λάμποντας εὐνοουμένους τὸ αὐθγάδες μειδιάμα, μετὰ τοῦ ὁποίου πρότερον εἶχον ὑποδεχθῆ αὐτόν.

Ὁ Ἐρρίκος παρετήρησε τοὺς ἐξ ὀργῆς ὠχριῶντας εὐνοουμένους του, οἵτινες ἐφαίνοντο προσδοκῶντες μίαν μόνην λέξιν αὐτοῦ, ἵνα ὀρμήσῃ κατὰ τοῦ Βουσύ. Ἰδίως δ' ὁ Κουέλος, ὁ μᾶλλον ἀπεχθανόμενος τὸν εὐγενῆ τούτον, ὅστις θὰ συνεπλέκετο ἄλλοτε μετ' αὐτοῦ, ἄνευ τῆς ῥήτης ἀπαγορεύσεως τοῦ βασιλέως, εἶχε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους του.

— Δι' ἐμὲ καὶ τοὺς ἰδικούς μου λέγετε αὐτά; ἀνέκραξεν ὁ Σχικῶ, ὅστις, ἀντιποιοῦμενος τὴν θέσιν τοῦ βασιλέως, ἀπεκρίθη ὅ,τι αὐτὸς ὁ Ἐρρίκος ἤθελεν ἀπαντήσει.

Ἄνέλαβε δ' ὁ γελωτοποιός τόσον φυσικὴν θέσιν κομπαστοῦ, ὥστε ὁ ἡμισὺς ἀριθμὸς τῶν παρεστῶτων ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐξερράγησαν εἰς γέλωτα. Οἱ λοιποὶ ὅμως δὲν ἐγέλασαν, ὅπερ ἀπλοῦστατα ἐξηγεῖται ἐκ τοῦ ὅτι οἱ ἄλλοι ἐγέλων δι' αὐτοῦς.

Οὐχ ἦττον, τρεῖς φίλοι τοῦ Βουσύ, ὑποθέσαντες ὅτι ἐμελλε νὰ συμβῇ ἔρις, ἦλθον καὶ ἐτάχθησαν ἐγγὺς αὐτοῦ ἦτοι ὁ Κάρολος Βαλζάκ δ' Ἀντράγκ, κοινότερον καλούμενος Ἀντραγκέ, ὁ Φραγκίσκος δ' Ὀδιε ὑποκόμης Δὲ Ριβειράκ καὶ ὁ Λιβαρότος.

Ὁ Σαῖν-Λύκ, βλέπων τὰς ἐχθρικὰς ταύτας προετοιμασίας, ἐμάντευσε ὅτι ὁ Βουσύ ἦλθεν ἐκ μέρους τοῦ κυρίου του, ἵνα προξενήσῃ σκάνδαλον ἢ ν' ἀπευθύνη πρὸς κλησίαν τινὰ. Ἐροβήθη δ' εἰπερὸς ποτε, διότι ἠσθάνθη ἐκυτόν ἐν μέσῳ δύο ἰσχυρῶν ἐχθρῶν, οἵτινες ἐξέλεξαν τὸν οἶκόν του ὡς πεδῖον μάχης.

Ἐδραμε, λοιπόν, πρὸς τὸν μᾶλλον ἐξημμένον φαινόμενον Κουέλον, θέσας δὲ τὴν χεῖρά του ἐπὶ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους τοῦ νεανίου:

— Ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ, φίλε! εἶπε, πράυνθητι καὶ ἄς περιμένωμεν.

— Αἴ! διάβολε! πράυνον σεαυτόν! ἀνέκραξεν ἐκεῖνος. Ἡ πυγμὴ ἐκείνου τοῦ εὐήθους φθάνει καὶ σὲ ὡς ἐπίσης ἐμέ· ὅστις προσβάλλει ἕνα ἡμῶν προσβάλλει πάντας καὶ ὅστις προσβάλλει πάντας θίγει τὸν βασιλέα.

— Κουέλε, Κουέλε, εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ, συλλογίσθητι τὸν δούκα δ' Ἀνζιού, ὅστις ἴσταται ὀπισθεν τοῦ Βουσύ, καὶ ἐνεδρεῖται, τόσῳ μᾶλλον ἐπικινδύνως ὅσῳ εἶναι ἀπὼν καὶ καθίσταται τόσον μᾶλλον ἐπιφοβός, ὅσον εἶναι ἀόρατος. Δὲν πιστεύω νὰ μὲ θεωρῆς ἱκανόν νὰ φεθῶμαι τὸν θεράποντα, ἀλλὰ τὸν κύριον.

— Αἴ, διάβολε! ἀνέκραξεν ὁ Κουέλος,

τί δύναται τις νὰ φοβηθῆ, ἀφοῦ ἀνήκει εἰς τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας; Ἐὰν κινδυνεύσωμεν ὑπὲρ αὐτοῦ, δύναται νὰ υπερασπίσῃ ἡμᾶς.

— Σὲ ναί, ἀλλ' ἐμέ; εἶπε μὲ ἀπελπί ὕφος ὁ Σαίν-Λύκ.

— Διατί καὶ σὺ νημφεύεσαι, ἀπεκρίθη ὁ Κουέλος, ἐνῶ ἤξεύρεις πόσον ὁ βασιλεὺς εἶναι ζηλότυπος εἰς τὰς φιλίας του;

— Καλά! διελογίσθη ὁ Σαίν-Λύκ· ἕκαστος φροντίζει δι' ἑαυτόν· ἄς προσέχωμεν, ἐπεὶ δὲ θέλω νὰ ζήσω ἡσυχός, τοῦλάχιστον τὸ πρῶτον δεκαπενθήμερον τοῦ γάμου μου, ἄς προσπαθῶ νὰ φιλιωθῶ μετὰ τοῦ κυρίου Δ' Ἀνζέου.

Ἀπομακρυνθεῖς, λοιπόν, τοῦ Κουέλου, προὐχώρησε πρὸς τὸν Βουσύ.

Οὗτος, μετὰ τὴν αὐθάδη ἀποστροφὴν του, εἶχεν ὑψώσει τὴν κεφαλὴν καὶ περιέφερε τὰ βλέμματά του εἰς τὴν αἴθουσαν, τείνων τὸ οὖς, ὅπως ἀκούσῃ διαμειβομένην τυχὸν ἀπάντησιν τινα εἰς τὴν ῥιφθίσαν ὑπ' αὐτοῦ προκλητικὴν προσβολήν. Πλὴν, τὰ μέτωπα ἀπάντων εἶχον ἀποστραφῆ καὶ τὰ χεῖλη ἔμενον ἀλαλα, διότι οἱ μὲν ἐφοβοῦντο νὰ ἐπιδοκιμάσωσιν ἐνώπιον τοῦ βασιλέως τὰ λεχθέντα, ἕτεροι δὲ ν' ἀποδοκιμάσωσιν ἐνώπιον τοῦ Βουσύ.

Ὁ τελευταῖος οὗτος, ἰδὼν προσερχόμενον τὸν Σαίν-Λύκ, ἐπίστευσεν ὅτι ἀνεῦρεν ὅ,τι ἀνεζήτει, ἐπομένως:

— Κύριε, εἶπεν αὐτῷ, μήπως ὅ,τι εἶπον μοὶ περιποιεῖ τὴν τιμὴν τῆς συνεντεύξεως, τὴν ὁποῖαν φαίνεσθε, ὅτι ἐπιθυμεῖτε;

— Καὶ τί εἶπατε; ἠρώτησεν ὁ Σαίν-Λύκ μετὰ τοῦ χαριεστέρου ὕφους του. Τί, λοιπόν, εἶπατε; Ἐγὼ οὐδὲν ἤκουσα. Σὰς εἶδον μόνον καὶ ἐπεθύμησα νὰ λάβω τὴν εὐχαριστήσιν νὰ χαιρετήσω ὑμᾶς καὶ νὰ ἐκφράσω τὰς εὐχαριστίας μου, διότι ἐτιμήσατε τὸν οἶκόν μου διὰ τῆς παρουσίας σας.

Ὁ Βουσύ ἦτο ἀνὴρ ὑπέροχος κατὰ πάντα ἀνδρείος μέχρι παραφροσύνης, ἀλλ' ἐγγράμματος, πνευματώδης καὶ εὐήγμενος, ἐγίνωσκε τὴν ἀνδρείαν τοῦ Σαίν-Λύκ καὶ ἠνόησεν ὅτι τὸ καθήκον τοῦ οικοδεσπότη, κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην, ἐπρώτευσεν παρ' αὐτῷ. Ἐνεκα τούτου, ἐνῶ πρὸς πάντα ἕτερον ὁ Βουσύ ἤθελεν ἐπαναλάβει τὴν πρόκλησιν του, ἠρέσθη ν' ἀνταποδώσῃ εὐγενῶς τὸν χαιρετισμὸν τοῦ Σαίν-Λύκ καὶ ν' ἀπευθύνῃ αὐτῷ ὀλίγας λέξεις εὐχαριστίας.

— ὦ! εἶπεν ὁ Βορξίκος, ἰδὼν τὸν Σαίν-Λύκ πλησίον τοῦ Βουσύ, νομίζω, ὅτι ὁ κόκκοράς μου ζητεῖ φιλονεικίας. Ἐπραξε καλῶς, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ με τὸν φονεύσουν. Ὑπάγετε νὰ ἴδῃτε, Κουέλε... Ὅχι σεις, Κουέλε, διότι ἔχετε κακὴν κεφαλὴν. Ὑπάγετε Μωζιζόν.

— Τί εἶπας εἰς ἐκεῖνον τὸν εὐήθη, τὸν Βουσύ; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— Ἐγὼ, Μεγαλειότατε;

— Ναί, σὺ.

Δμλ.

[Ἔπεται συνέχεια].

Ο ΑΠΟΜΑΧΟΣ

[Ἐκ τῶν τοῦ E. Souvestre.]

Ἀπόμαχος τις ἐχώρει, βραδεὶ τῷ βήματι, ἐρειδόμενος ἐπὶ τοῦ ὤμου νεαροῦ στρατιώτου. Οἱ ὀφθαλμοὶ του διὰ παντός κεκλεισμένοι, δὲν διέκριναν πλέον τὸν ἥλιον ἀκτινοβολοῦντα διὰ τῶν ἀνθηρῶν καστάνων. Εἰς τὴν θέσιν τοῦ δεξιῦ βραχίονος ἡ χειρὶς τοῦ ἱματίου ἦτο κενή, καὶ τὸν ἕτερον τῶν μηρῶν του ἐστήριζεν ἐπὶ ζυλίνης κνήμης, ἣτις πλήττουσα τὸ λιθόστρωτον, παρεκίνει τοὺς διαβάτας νὰ στρέφουν πρὸς τὰ ἐκεῖ τὴν κεφαλὴν.

Βλέποντες τὰ γηραιὰ ἐκεῖνα λείψανα τῶν πατριωτικῶν ἡμῶν πολέμων, τὸ πλεῖστον μέρος αὐτῶν ἐκίνουν τὴν κεφαλὴν μετ' ἐκφράσεως οἴκτου ἀναμίκτου πρὸς λύπην, καὶ ἐξέφεραν στεναγμὸν ἢ κατάραν.

— Ἴδου εἰς τί χρησιμεῖσι ἡ δόξα! ἔλεγε πολὺσαρκός τις ἔμπορος, ἀποστρέφων μετὰ φρίκης τὸ βλέμμα.

— Ἀξιοδάκρυτος χρῆσις τῆς ζωῆς! προσέθετε νεανίσκος τις φέρων ὑπὸ μάλης φιλοσοφικὸν σύγγραμμα.

— Ὅθ' ἐπραττε κάλλιον, ἂν δὲν ἤθελεν ἐγκαταλείπει ποτὲ τὸ ἄροτρον, παρετήρει χωρίτης τις, σεσηρὸς γελῶν.

— Τὸν ταλαίπωρον γέροντα! ἀνεφώνει γυνὴ τις, εἰς οἶκτον καμφθεῖσα.

Ὁ ἀπόμαχος ἤκουσε τὰ πάντα, καὶ τὸ μέτωπόν του συνωφρῶθη, ἐπεὶ δὲ ἐνόμισεν ὅτι ὁ νεαρός ὀδηγός του περιέπεσεν εἰς σύνοιαν! Πληθθεῖς παρὰ τῶν περὶ αὐτὸν λεγομένων, ὁ νεαρός στρατιώτης, μόλις καὶ μετὰ βίας, ἀποκρίνεται εἰς τὰς ἐπερωτήσεις τοῦ γέροντος.

Ὁ πῶγων τοῦ ἀπομάχου ταράττεται ὑπὸ ἐλαφροῦ τρόμου· σταματᾷ ἀποτόμως καὶ κρατῶν διὰ τοῦ μόνου βραχίονός του τὸν νέον ὀδηγόν του:

— Αὐτοί, λέγει, με ταλανίζουσι, καθότι δὲν με ἐνοοῦν· ἀλλ' ἐὰν ἤθελον νὰ τοὺς ἀπαντήσω!..

— Τί θὰ ἔλεγες, πάτερ μου; ἠρώτησε προθύμως ὁ νεανίας.

— Ὅθ' ἔλεγον πρὸ πάντων εἰς τὴν γυναῖκα, τὴν ἐπὶ τῇ ὄψει μου θλιβομένην, νὰ φυλάττῃ τὰ δάκρυά της δι' ἄλλας συμφοράς, διότι ἐκάστη τῶν πληγῶν μου ἀναπολεῖ καὶ τι κατόρθωμα, δικπραχθὲν ὑπὲρ τῆς τιμῆς τῆς σημαίας! Περὶ τοῦ ζήλου ἄλλων τινῶν δυνατὸν νὰ ἀμφιβάλῃ τις, ὄχι ὅμως καὶ περὶ τοῦ ἰδικοῦ μου, καθότι φέρω ἐπ' ἐμαυτοῦ τὰ μαρτύρια ὑπηρεσίας, γεγονημένα διὰ τοῦ σιδήρου καὶ τοῦ μολύβδου τῶν ἐναντίων τῶν νὰ με συμπονέσῃ, διότι ἐξεπλήρωσα τὸ καθήκόν μου εἶναι ταῦτόν ὡσεὶ ὑπέθετον, ὅτι θὰ ἐπραττον κάλλιον, προδίδων αὐτό.

— Καὶ τί θὰ ἀπήντας εἰς τὸν ἀγρότην;

— Ὅθ' τὸν ἔλεγα, ὅτι ὅπως ὀδηγῆ ἡσύχως τὸ ἄροτρον, δεόν νὰ ἐξασφλισθοῦν τὰ μεθόρια, καὶ ὅτι ἐωσοῦ ὑπάρχουν ἐχθροί, ἔτοιμοι νὰ ἀρπάσουν τὰ θέρη μας, ἀνάγκη βραχιόνων πρὸς υπερασπίσιν των.

— Ἄλλ' ὅμως ὁ νέος ἐπιστήμων ἔσεισε τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐλεεινολόγησε τοιαύτην χρῆσιν τῆς ζωῆς.

— Ἐπειδὴ ἀγνοεῖ τί διδάσκουν ἡ λύπη καὶ ἡ αὐταπάρησις. Τὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα μελετᾷ, ἡμεῖς ἐθέσαμεν· λεληθότως εἰς πράξιν τὰς ἀρχάς, ἄς ἐκθειάζει, ἡμεῖς ὑπεστηρίξαμεν διὰ τῆς πυρίτιδος καὶ τῆς λόγχης.

— Ἄλλ' ἀντὶ τῶν μελῶν καὶ τοῦ αἵματός σας; ὁ ἔμπορος τὸ εἶπε, βλέπων τὸ ἡρωτηριασμένον σῶμά σου: Ἴδου τί ἐστὶν ἡ δόξα!

— Μὴ πιστεύης, τέκνον μου· ἡ ἀληθὴς δόξα εἶναι ὁ ἄρτος τῆς ψυχῆς· ἐξ αὐτῆς τρέφονται ἡ ἀφοσίωσις, ἡ καρτερία, ἡ γενναϊότης. Ὁ πατὴρ ἀπάντων ἡμῶν ἰδρυσεν θεσμὸν συνάπτοντα δι' αὐτῆς τοὺς ἀνθρώπους. Τὸ νὰ θέλωμεν νὰ ὦμεν σεβαστοὶ παρὰ τοῖς ἀδελφοῖς ἡμῶν, δὲν εἶναι τρόπος τις τοῦ ἀπονέμειν πρὸς αὐτοὺς τὴν ὑπόληψιν, τὴν συμπάθειαν ἡμῶν; Ἡ ἀνάγκη σεβασμοῦ εἶναι μία τῶν πολλῶν φάσεων τῆς ἀγάπης. Ὅχι, ὄχι· ἡ ἀληθὴς δόξα ποτὲ δὲν ἀγοράζεται· ἀκριβὰ! ὦ τέκνον μου, δὲν εἶναι ἀξιοβήρητοι αἱ νόσοι ἐκεῖναι, αἱ μαρτυροῦσαι γενναίαν θυσίαν, ἀλλ' αἱ προξενούμεναι ἐκ τῶν ἰδίων ἐλαττωμάτων καὶ ἀφροσυνῶν. Ἄ! ἂν ἡ δύναμίν νὰ ὀμιλήσω πρὸς ἐκείνους, οἵτινες, διαβαίνοντες, με βλέπουν μετ' οἴκτου, θὰ ἔλεγον εἰς τὸν νεανίαν, τοῦ ὁποῖου ἡ ὄρασις εἶναι ἐξησθενημένη προῶτως ἐκ τῶν καταχρήσεων: Τί ἔκαμες τὰ ὄμματά σου; Εἰς τὸν ὀκνηρὸν, τὸν σύροντα ἐπιπόνως τὰ χαῦνα μέλη του: Τί ἔκαμες τοὺς πόδας σου; Εἰς τὸν γέροντα, τὸν ὅποιον ἡ ποδᾶρα τιμωρεῖ διὰ τὴν ἀκρασίαν του: Τί ἔκαμες τὰς χεῖράς σου; Καὶ εἰς ἕκαστον θὰ ἔλεγον:

« Εἰς τί ἐχρησιμοποιήσατε τὰς ἡμέρας, ἄς ὁ Θεὸς σας ἐχορήγησε, τὰς δυνάμεις, ἄς ὀφείλετε νὰ μεταχειρισθῆτε πρὸς ὠφέλειαν τῶν ἀδελφῶν σας; Ἄν ἀγνοῆτε νὰ ἀποκριθῆτε, μὴ οἰκτεῖρετε πλέον τὸν στρατιώτην, ἀρωτηριασθέντα ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς πατρίδος του, καθότι αὐτός τοῦλάχιστον δύναται νὰ ἐπιδείξῃ τὰς οὐλὰς του, χωρὶς νὰ ἐρυθριάσῃ.»

ΤΟΙΣ ΚΚ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ ΗΜΩΝ

Λήγοντος τὴν 31ην Ὀκτωβρίου τοῦ Α' ἔτους τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, παρακαλοῦνται οἱ κκ. Συνδρομηταὶ ἡμῶν, οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐξακολουθῶσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Β' ἔτος, νὰ ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν των πρὸ τῆς 31ης Ὀκτωβρίου, ὅπως μὴ ἐπέλθῃ διακοπὴ τοῦ φύλλου.

Εἰς τε τοὺς συνδρομητὰς, τοὺς ἀνασυντάς τὴν συνδρομὴν των, καὶ εἰς τοὺς ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου ἐγγραφόμενους νέους, ἀποστέλλομεν δωρεὰν τὸ διήγημα τοῦ κ. Γρηγορίου Δ. Σεινοπούλου:

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

ΤΡΙΑΚΟΣΙΑΔΡΑΧΜΟΝ ΕΠΙΘΕΛΟΝ

ΑΘΗΝΗΣ.—ΤΥΠΟΣ «ΚΟΡΙΝΘΗΣ» ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΡΙΘ 3